

ΑΓΑΝΗΘΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΙΟΥΛΙΟΣ 1867.

ΦΥΛΛΑΔ. 8.

Ἐκδίδεται μετὰ ἐκτάκτου ἡμιφύλλου.

«Παιδεία γὰρ τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἴστιν ἀθάνατον καὶ θεῖον.»
(Πλούταρχος.)

Στόφης ἐμπειροχόμενων.

Τὰ δύο Ἐλεγεία τοῦ ποιητοῦ Βαλαωρίτου.—Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ ζῆλος αὐτῶν διὰ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα.— Ἀρμάνδος καὶ Θηρεσία (Διήγημα).—Αἱ ἐξετάσεις.—Δόγος ἐπικήδειος εἰς Δημ. Πελεκάσσην.—Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ τάσις πρὸς συνένωσιν τῶν ἐκκλησιῶν.—Δύο ποιημάτια.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ:

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

1867.

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΙΟΥΛΙΟΣ 1867.

ΦΥΛΛΑΔ. 8.

Λευκάς, 23 Ιουνίου 1867.

Φίλτατέ μοι

Μετὰ πλείστης ὄσης εὐχαριστήσεως ἀνέγων εἰς Ἀγαπίπην τὴν ἐμβριθῆ διατριβὴν περὶ τοῦ ἀξιολόγου νέου ἔργου (ὁ Ἀθ. Διάκος) τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ μας Βαλαωρίτου· προσθέμην καὶ ἐγὼ νὰ γράψω ὀλίγα περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἤδη ἤθελον ἀποβῆ φορτικά. Δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι ὁ ποιητὴς μας πανταχοῦ τῶν ποιημάτων του φαίνεται φοιβόληπτος· προπάντων ὅμως εὐρίσκω αὐτὸν ἐξοχώτερον εἰς τὰ Μνημόσυνά του, τὰ ὁποῖα ὁσάκις ἤθελα ἀναγνώσει, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ πληρώσω τὴν φαντασίαν μου μὲ περιγραφὰς φυσικῶν καὶ ἠθικῶν σκηνῶν, καὶ νὰ μὴ κεντήσω τὴν καρδίαν μου μὲ αἰσθήματα μελαγχολίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Καὶ κατ' αὐτὰς, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Διακοῦ, ἠθέλησα νὰ διέλθω καὶ πάλιν τὰς ὡραίας σελίδας τῶν Μνημοσύνων· τὰς διήλθον· δὲν ἠδυνήθην ὅμως νὰ ἐκφύγω τὴν βαθεῖαν συγκίνησιν, ἣν ἐνεποίησαν εἰς τὴν καρδίαν μου τὰ δύο ἐν αὐτοῖς μάλιστα Ἐλεγεία, τουτέστιν ἡ Νεκρικὴ ᾠδὴ καὶ τὸ Ψυχοσάββατον. Συνεικινήθην δὲ τοσοῦτον, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ λάβω τὸν ἀσθενὴ κάλαμόν μου, καὶ νὰ ρίψω περὶ αὐτῶν δύο γραμμὰς ἐπὶ τοῦ χάρτου. Τὰς δύο ταύτας γραμμὰς μου σοὶ ἀποστέλλω, ἵνα, ἂν δὲν ἔχητε δυσκολίαν, καταχωρίσητε εἰς τὴν Ἀγαπίπην.

Ὁ φίλος σου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.

ΤΑ ΔΥΟ ΕΛΕΓΕΙΑ

τοῦ ποιητοῦ Βαλαωρίτου.

Ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Μνημοσύνων του ὁ Λευκάδιος Ποιητής μας παρέχει τρανά δείγματα καὶ τῆς περὶ τὴν ἐλεγειακὴν Ποίησιν δεξιότητός του, δημοσιεύσας ἐκεῖ δύο τοιαύτης φύσεως ἄσματα, ἐπιγεγραμμένα, τὸ μὲν *Νεκρικὴ Ὠδὴ*, τὸ δὲ *Ψυχοσάββατον*· δι' ἐκείνου μὲν θρηνεῖ τὸν ἄωρον θάνατον ὠραίας νεονύμφου, διὰ τούτου δὲ ἐδύρεται, ὡς πατὴρ, τὸν αἰώνιον χωρισμὸν τοῦ τρυφεροῦ τέκνου του· καὶ εἰς τὰ δύο σκορπίζει τὰ ὄγρα ἀνθὴ τοῦ τάφου! Ἄν καὶ πλείστοι λόγιοι, ὁμογενεῖς τε καὶ ἀλλογενεῖς, ἔγραψαν ἐν γένει περὶ τῶν Μνημοσύνων, ἐκθειάζαντες πρεπόντως καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ ποιήματος, καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ ποιητοῦ, μδλοντοῦτο ἄς συγχωρηθῆ καὶ εἰς ἡμᾶς τῶρα νὰ ἐπιφέρωμεν κολοιογικὴν τινα ἀνάλυσιν ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῶν δύο εἰρημένων Ἐλεγείων αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα, δσάκις διήλθομεν, ποτὲ δὲν ἄφησαν τὴν καρδίαν μας ἀσυγκίνητον.

A'.

ΝΕΚΡΙΚΗ ὨΔΗ.

Ὁ αἰφνίδιος θάνατος ὠραίας νεονύμφου εἶναι τῆς πενθηρᾶς ταύτης ὤδης τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον βαίνει μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὑψηλοῦ. Ἀλληγορεῖται ἡ νεονύμφος εἰς τὸ βόδον, ὡς ποτε ἡ καλὴ τοῦ Ἀνακρέοντος Μύριλλα. Εὐφωεσάτη εἶναι τῷ ὄντι ἡ ἀλληγορία αὕτη, διότι ἐν τῷ βόδῳ οὐ μόνον τὸ ἐρωτικὸν κάλλος διοραταί, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ βίου μάταιον καὶ ἀκκριατον. Ἐκ τούτου καὶ ἐξέβη ὑπὸ τῶν ποιητῶν

»L' età d' un giorno solo è della rosa.—»

καὶ ὑπὸ τῆς ὤδης μας

»Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα ἐξεφύερωσ' ἔνα βόδο·

»Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα ἐμαράθηκε τὸ βόδο.—»

Προσωποποιοῦνται τὰ ἄστρα· καὶ ὁ μέγας ψαλμοῦδς τὰ ἐν-εψύχωσεν, εἰπὼν—«Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.»— Ταῦτα ἐρωτικῶς ἐπιβλέποντα εἰς τὸ βόδον, ἐκτείνουσι τὰς χεῖρας ἵνα τὸ ἀνυψώσωσιν εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ τὴν ἀρετὴν του ἐκείνην, ἣτις ποτὲ καὶ τὴν καλὴν Φθίην ἀνεβίβασεν ἐκεῖ συν-ευσον τοῦ Διός.

Ὁ ποιητὴς ἀπορῶν πῶς ἐμαράνηη τὸ βόδον, ὑποπτέεται εὐφωεστάτα μὴ ὁ ἐρωτικὸς Βορέας ἤρπασε τὴν εὐωδίαν του, ὡς ποτε τὴν παρθενικὴν καλλονὴν τῆς ὠραίας Ἰριθυίας.

»Μὴν ἐπέρασεν ἐκεῖθεν ὁ Βορέας ὁ παγωμένος

»Καὶ ὅαν εἶδε τέτοιο βόδο ὁ σκληρὸς ἐρωτευμένος

»Ἄρπαξε τὴ μυρωδιά του

»Καὶ τὴν ἔπηρε ὅτ' ἀφ' ἐρατοῦ;

Τὸ βόδον μας ἐντοσούτω κείται ἐν μεγάλῳ μαρσμοῦ· δὲν ἀρκεῖ τοῦτο· χάνεται καὶ διόλου· διὰ τῆς τοιαύτης μεταβάσεως, ἣτις εἶναι χρώματος μᾶλλον μετάβασις, ἢ ἰδέας, τὸ πάθος ἐπαυξάνει, καὶ ὁ ποιητὴς ἀπορεῖ περὶ τῆς ἀπωλείας του. Μανθάνει δὲ ὅτι ἤρπαγη ὑπὸ ἀκατανοήτου τινὸς δαίμονος.

»Δὲν ἠξέύρω!... Κἄποιος εἶπε ὅτι ἐψὲς τὸ βράδυ βράδυ

»Εἶδε κἄποιος νὰ φεύγη ἅπαρ-καπνὸς μὲ τὸν ἀγέρα.

»Τ' ἄλογό του ἦτον μαυρο ὅαν τῆς κήχτας τὸ σκοτάδι

»Κ' ἐλαφρὸ ὅαν τὸν αἰθέρα.»

Ἡ τοιαύτη ἀσάφεια ὑψώνει θαυμασίως τὴν ἰδέαν τοῦ Χάρωνος, ὅστις εἰκονίζεται μεγαλαυχῶν εἰς τὰ κύματα καὶ τὸν χόρτον διὰ τὸν θρίαμβον τῆς ἀρπαγῆς τοιούτου ὠραίου πλάσματος. Τὰ κύματα τὸν βλέπουν καὶ παραμεροῦν, τὸ χόρτον ἀποθνήσκει ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου του.— Ἰψηλὴ ἰδέα τῆς φρίκης καὶ τῆς παντοκρατορίας αὐτοῦ!

Τὸ Ἐλεγείον τελευτᾷ μετὰ δριμυτάτης γνωμολογίας

»Τέτοια βόδα καὶ τοῦ Χάρου κάνουν ὄμορφα τὰ στήθια εἶν' ἀλήθεια, εἶν' ἀλήθεια.—»

B'.

Τὸ Ψυχοσάββατον.

Ἢ ἐκ τοῦ τάφου ἐμφάνισις τρυφερᾶς καὶ μονογενοῦς κόρης εἰς τὸν ἐδυρόμενον πατέρα τῆς εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ Ἐλεγείου τούτου. Ὁ Χαρακτήρ αὐτοῦ εἶναι μᾶλλον καλὸς ἢ ὑψηλός, ἢ δὲ οἰκονομικὴ του φυσικὴ. Ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Μνημοσύνων κατέχει τὸν πρῶτον τόπον διὰ τὴν ἀνθηρὰν φράσιν του, διὰ τὰ πενθηρὰ αἰσθήματά του καὶ διὰ τὰς ἐκφρα-

στικάς εικόνας του. Και ἠδύνατο ἀράγε νὰ ἔχη ἄλλως, ἐνῶ ὁ τεθλιμμένος πατὴρ εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ ποιητής;

Τὸ μόνον ἴσως, ὅπερ ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ ὡς ἐλάττωμα τοῦ Ἐλεγγείου, εἶναι ὅτι ἀρχεται προοιμιακῶς, διότι ὁ τρόπος οὗτος ἀντίκειται εἰς τὸ σύντονον καὶ παθητικὸν τῆς Λυρικῆς ποιήσεως. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δικαιολογεῖ ἐν μέρει ἡ τοῦ προοιμίου βραχύτης καὶ τὸ δραματικὸν τοῦ ποιήματος.

Οἱ φίλοι τῆς μικρᾶς Μαρίας εἶναι τὰ τρυφερὰ ἄνθη τοῦ κήπου τῆς. Ἄνθος ἐφαίνετο καὶ αὐτὴ τρυφερόν καὶ ὠραῖον, ὡς τὸ ῥόδον, καὶ εἶχε δίκαιον ἢ ῥοδονίαν νὰ τὴν καλῇ ἀδελφὴν τῆς. Ὁ τεθλιμμένος πατὴρ καταβάνει εἰς τὸν κήπον καὶ ἐρωτᾷ τὰ ἄνθη περὶ αὐτῆς· δὲν εἶναι παράδοξον· εἶναι πρῶτον τοῦτο τὸ πικρὸν ποτήριον, τὸ ὅποιον ὡς πατὴρ γεύεται, καὶ διὰ τοῦτο ἡ καρδία του μεθύει, καὶ γίνεται παράφορος.—Παρατήρησέ τον, ἀκουσέ τον, καὶ ἂν δυνηθῆς μὴ τὸν συμπονέσης.

»Ἐπῆγε ὀτὴ τραταφυλιὰ

Ἐψές με τὸ φεγγάρι.

Τῆς λέει—ἡ φιλενάδα σου

Μὴν ἦλθε ὄω νὰ πάρῃ

Τὰ ῥόδα σου νὰ στολισθῇ

Στὴν ἐκκλησιὰ νὰ πᾶς;...

Κ' ἐκείνη τ' ἀπαρτάει

—Κάθε πρῶτὴ τὴν ἔβλεπα

Ἐμορφή σὰν ἐμένα

Μοῦ ἐμέτρας τὰ ῥόδα μου,

Κι' ἂν ἔλειπε κάρτενα,

Μ' ἐμάλλονε καὶ μῶλεγε

Πῶς θὰ με παραίτησῃ

Καὶ δὲ θὰ μ' ἀγαπήσῃ.—

.....

Προσωποποιοῦνται τὰ ἄνθη· καὶ τίς δὲν τοῖς ἔδωκε τοιαύτην τιμὴν; ἄνθος ἦτον καὶ ὁ Νάρκισσος, ἄνθος καὶ ἡ Δάφνη, καὶ ὁ Ἰάκινθος. Εἰς τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ῥόδου εἰκονίζεται θαυμασιῶς ὁ ἀθῶος καὶ τρυφερὸς χαρακτήρ του, εἰς δὲ ἐκείνην τοῦ νυχτολούλουδου παρατηρεῖται καὶ ὑψηλὴ τις ἰδέα, στηριζομένη εἰς τὴν ἀσάφειαν τῶν στίχων τούτων.

Ἢάει ὀτὸ νυχτολούλουδο,

Τὸ βλέπει μαρμένο.

—Γιατὶ λουλουδι μου εἶν' ἀχνὸ

Καὶ παραπονεμένο;

Δὲ σῶφερ' ἡ Μαρία σου

Νεράκι ἀπὸ τῆ ὑγύση

Ἐψές νὰ σὲ ποιῆσῃ;—

—Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα

Ἐκεῖ ποῦ καρτεροῦσα

Νύκτ' ἡ Μαρία νὰ μ' εὐρῇ

Κ' ἔστεκα κ' ἀγγυροῦσα,

Μέσα ὀτὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ

Μοῦ ὄραν ἡ πῶς τὴν εἶδα,

Πῶφευγε σὰν ἀχτίδα.—»

»Μέσα ὀτὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ

Μοῦ ὄραν ἡ πῶς τὴν εἶδα,

Πῶφευγε σὰν ἀχτίδα.—»

Κλαυθμυρὰ φωνὴ ἐκ τῶν πέριξ φέρει τὸν πατέρα ἀπὸ τοῦ κήπου εἰς τὸν τάφον τῆς Μαρίας του. Εἶναι ψυχοσάββατον καὶ οἱ νεκροὶ περὶ μέσας νύκτας

Μεγάλην ἔχουσε γιορτῆ,

Καὶ βγαίνουρ στολισμένοι,

Σὰν γιόρτυφοι ἀπ' τὰ μνήματ'α

Μὰ τ' ἄσπρα σάβαρα τους

Νὰ ὄραν τὰ κόλυβά τους.—»

Ἰστατο ὡς ἄλλος νεκρὸς ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Μαρίας του, περιμένων νὰ συνορτάσῃ μετ' αὐτῆς. Τέλος πάντων,

Ἢ.Ιθαρε τὰ μεσάνυχτα

Ἐορίστηκε τὸ μνήμα.

Βγαίν' ἡ Μαρία δόλολυκη.

Ὁ σκοτασμὸς τοῦ πνεύματος καὶ ὁ ταραχὸς τῆς καρδίας καθιστῶσιν αὐτὸν τοσοῦτον ἠλίθιον, ὥστε εἰς τὴν πολυπόθητον τῆς θυγατρὸς του ἐμφάνισιν, ἀντὶ νὰ συγκινηθῇ, μένει ἄφωνος, ἀδάκρυτος, ψυχρὸς, ὡς τὸ εἶδωλον τῆς Νιόβης. Ἀλλ' ἡ Μαρία;—ἡ Μαρία ἀρμᾶ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἀσπαζομένη αὐτὸν περιπαθῶς κλαίεται διὰ τὴν ἐρημίαν τῆς, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ ψυχρὸν τῆς κατοικητήριον, διὰ τὴν στέρησιν τῶν πατρικῶν καὶ μητρικῶν φίλτρων—ἀκούει ὁ πατὴρ· ἀλλ' ἀκούει καὶ σιωπᾷ. Πείθεται νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ὡς αἰώνιος σύντροφος εἰς τὸν τάφον τῆς· καὶ ἐχρηιάζετο ἀράγε μεγάλη ῥητορεία λόγων;—βαδίζουρ ἐμοῦ ἐκεῖ προηγείται ἡ θυγάτηρ, ἔπεται ὁ πατὴρ, ἀλλ' ἔπεται καὶ σιωπᾷ.—Πόσῃ παθητικότητι ἐμπνέει εἰς τὴν εἰκόνα μας ἡ θαθεῖα σιωπὴ τοῦ πατρὸς!—Ἡ πλοκὴ προβαίνει καὶ περαιτέρω· φθάνει ὁ πατὴρ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου· εἶναι ἐπιτομὸς νὰ καταβῇ, ἀλλ' ἐνθυμεῖται τὴν ἀθλίαν μητέρα, καὶ ἡ καρδία του διχοτομεῖται.

»Κι' ἡ μάγκα σου, Μαρία μου,

»Κι' ἡ μάγκα σου ἡ καυμένη,

»Χωρὶς ἐμὲ, χωρὶς ἐσὲ

»Ἢ δύστυχη ποῦ μένει;—»

Τί ποιητέον; ἔδω θυγάτηρ μονογενῆς ἔλκει αὐτὸν εἰς τὸν τάφον, ἐκεῖ μήτηρ προσφιλῆς ἔλκει αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν! Τί ποιητέον; Ἡ μάχη τῶν ἀντιπαλαιόντων παθῶν καταντῆξ ἐξαισία. — Ἀποφασίζει τέλος, καὶ πενήτηξ τῆ φωνῆ — «Σύρε, λέγει εἰς τὴν Μαρίαν του — «Σύρε μὲ τὴν εδρὴν μου —»

Ἀλλὰ δὲν ἐκπεραιώνει τὸν λόγον, καὶ μετανοεῖ πικρῶς,

»Μαρία μου ἔνα φιλι,

»Ἐνα φιλάκι ἀκόμα....»

Ὁ τάραχος, ὁ σκοτασμός του ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς ἀκμῆς. — Ἡ λύσις ἐπέρχεται φυσικωτάτη, ὡς συνέπεια τῆς δημόδους ὀρθοπευτικῆς προλήψεως, καθ' ἣν οἱ νεκροὶ μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ψυχοσαββάτου ἐπανερχονται εἰς τοὺς τάφους των. Ἡ ἡμέρα ἤδη θαμβοφέγγει, καὶ ἡ ἑορτὴ πλησιάζει εἰς τὴν διάλυσίν της, διατοῦτο

»Κι' ἐκεῖ ὀποῦ τὴν ἔσφιγγε, κι' ἐκεῖ ὀποῦ τὴν ἐφιλεί,

»Τῆν ἔχασ' ἀπ' τὸν κόρφο του, τῶφον' ἀπὸ τὰ χεῖλη. —»

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.

Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ ζῆλος αὐτῶν διὰ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

Μεθ' ἑλληνικῆς ὄντως ὑπερηφανείας καὶ ἐθνικῆς ἀγαλλιᾶσεως παντοιοτρόπως βλέπομεν ὀσημέραι ἀναφλεγομένην εἰς τὰ μεγάθυμα στήθη τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων ἀκράτητον τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν. Ὁ Ἕλλην, ὀποδῆποτε καὶ ἂν παροικῆ, ὑπὸ μιᾶς μόνης καταλαμβάνεται ἐπιθυμίας, νὰ ἴδῃ ἀνορθουμένην τὴν ἀρχαίαν τῆς Πατρίδος του εὐκλειαν. Περὶ τούτου διηνεκῶς σκέπτεται, πρὸς τοῦτο πάντοτε τείνει, καὶ δι' αὐτὴ καὶ μόνον ἀκαμάτως ἐργάζεται. Οὐδὲ κρύπτει τὸ τάλαντον ὁ πολυμαθῆς Πάγκαθῆς, οὐδὲ ἀμελεῖ τῆς λατρείας τῶν Ἑλληνικῶν Μουσῶν ὁ φιλογενῆς Ἀντωνιάδης (*) δὲν φεῖδεται ὄγκου χρυσοῦ ὁ βαθύπλουτος Μπασταντζόγλου (**), οὐδὲ τοῦ βραχίο-

(*) ὄρα κατωτέρω τὴν ὀπογραφήν τοῦ προέδρου τοῦ ἄρτι συστηθέντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ «Φιλομούσου Ἑλληνικοῦ Συλλογοῦ.»

(**) Ὁ ἐν Μόσχᾳ Ἕλλην Πρόξενος, πρὸςνεγκῶν διὰ τὸ ἐθνικὸν δάνειον ἐν ἐκατομύριον δραχμῶν.

νος καὶ τοῦ στήθους του ὁ ἀρειμάνιος Κορωνάιος. Διακαῶς ὁ Ἕλλην ἐπιποθεῖ τὸ μεγαλεῖόν του, ὄργῃ πρὸς τὴν μάθησιν, καὶ οὐδέποτε λησμονεῖ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκον. Εἰς τὰ ψυχολογικὰ ταῦτα φαινόμενα, ἄτινά εἰσι ἡ κρητὶς πάσης ἐπιτυχίας, τί δύνανται νὰ ἀντιτάξωσιν οἱ συστηματικοὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐχθροὶ; Καὶ τῶνόντι, κρίκος ἀδαμάντινος ἀλληλοδιαδόχως συνδέει διαφόρους ποικιλομόρφους πράξεις, καθιπτώσας ἀνκντίξρητον τὴν ἐπίτευξιν τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ σκοποῦ τοῦ Ἑλλήνος! Ἐν μόνον τοιούτου εἶδους γεγονότος, ἀλληλένδετον ὅμως μετὰ πολλῶν ἄλλων προηγουμένων καὶ ἀναγόμενον εἰς μίαν μόνην ἑλληνικὴν κοινότητα μακρὰν ἡμῶν διατελοῦσαν, μνημενεύοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος, διακκρύττομεν πῆρησιὰ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Πατρίδος πρὸς ἅπαντα ἀδιακρίτως τὰ τέκνα της, ἰδίως δὲ ἐκεῖνα, τὰ ὀποῖα μακρὰν τῶν τρυφερῶν της κόλπων εὐρίσκόμενα οὐδέπω παρήκουσαν τῆς φωνῆς της οὐδὲ ἐλησμόνησαν αὐτήν.

Παρακατιῶν βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἀπότασιν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλλήνων πρὸς ἅπαντας τοὺς ὀμογενεῖς καὶ Φιλέλληνας, ἔνα προθυμοποιούμενοι συνδράμωσιν αὐτοὺς πρὸς τελειοποίησιν ἀρτισυστάτου ἐκεῖσε Μουσείου, τὸ ὀποῖον αὐτοὶ διὰ τῆς φιλοπόνου ἐνεργείας των ἀνήγειρον, καὶ εὐχονται νὰ ἀποκαταστῆ ἀνεξάντλητος πηγὴ πρὸς διάχυσιν τῶν ἑλληνικῶν νημάτων.

Ὀποῖον τὸ ψυχολογικὸν ἐλατήριον, ὀπερ ὠθεῖ τὴν τοσοῦτον μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ζῶσαν καὶ πολὺ διάφορον αὐραν ἀναπνεύσαν ἀδελφικὴν ἐκείνην κοινότητα εἰς τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο εῆμα, εἶναι περιττὸν πάντῃ νὰ εἴπωμεν, καθότι ὑπάρχει στενώτατα συνδεδεμένον με σχετικὰ ἄλλα, λαβόντα ἐπ' ἐσχάτων χώραν καὶ ἐναργῶς ἀποδεικνύοντα τὰ αἰσθητά αὐτῶν, τοῦς σκοποὺς καὶ τὰς τάσεις.

Οἱ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Αἰγύπτου βιοῦντες ὀμογενεῖς, ἀεῖποτε διακρηθέντες διὰ τὰ πάτρια φρονήματα των καὶ τὰς ἐθνοφελεῖς ἐνεργείας των, σήμερον ἐδείχθησαν τοσοῦτον γενναῖοφρονες καὶ φιλοεθνεῖς διὰ τῶν πολυπληθῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα εὐεργεσιῶν των, ὄστε δικαίως ἐφεῖλκυσαν τὰ στέρνα καὶ τὰς καρδίας ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν ὀμοφύλων αὐτῶν, τὸν θαυμασμὸν δὲ τοῦ χριστιανικοῦ καὶ ἐκπεπολιτισμένου κόσμου. — Ὄτε ἡ ἀδελφὴ Κρήτη ἀγέρωχον ὕψωσε τὸ ἠρωϊκὸν της μέτωπον

κατὰ τῆς βδελυρᾶς τυραννίας καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν ἀρωγὴν τῶν Ἑλλήνων, οἱ μεγάθυμοι Ἕλληνες Ἀλεξανδρεῖς, οἱ πράγματι συναισθανόμενοι τὴν ἡρώϊκὴν καταγωγὴν των καὶ παντάπασιν ὑπολειπόμενοι τοῦ νὰ δεικνύωνται πάντοτε ἕξιοι ἀπόγονοι τοῦ Μεγάλου ἐκείνου Μακεδόνα, τοῦ κτίτορος τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐστίας, ἀφειδῶς προσήνεγκον τὸν πολῦτιμον ὄβολόν των, ὅστις ἐχρησίμευσε καὶ ὄλων χρησιμεύει πρὸς παροχὴν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου εἰς ἀπόρους καὶ ἀστέγους χήρας καὶ ψυχορραγοῦντα ἐκ τῆς πείνης ὄρφανὰ, πρὸς ἀνακούφισιν καὶ ἐνθάρρυνσιν ἀδελφῶν, τὸν ἱερώτερον τῶν ἀγῶνων ἀγωνιζομένων. Ἐταχώς ὅταν ἡ ἔθνικὴ τοῦ ἐλευθέρου Ἕλληνοσ Κυβέρνησις, μηδὲν ἔπιλαθομένη τῶν περικυκλουσῶν τὸ ἡμέτερον ἔθνος σπουδαίων περιστάσεων, ἐζητήσατο, τῇ ἐγκρίσει τῆς ἀντιπροσωπείας, παρὰ τῶν ἀπανταχοῦ τέκνων καὶ τῶν φίλων τῆς Ἑλλάδος τὴν ὑλικὴν αὐτῶν συνδρομὴν, οἱ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀποδημοῦντες Ἕλληνες προθύμως ἐξεκένωσαν τὰ βαλάντιά των, καὶ μὲ μυσθῶν, ὡς εἰπεῖν, ποτὰ ὤρεζαν ἀρωγὴν χεῖρα πρὸς τὴν Πατρίδα. Ἔστωσαν εὐλογημένοι παρὰ τοῦ Ἰψίστου. Ἡ εὐχὴ τῆς Ἑλλάδος ἃς παρακολουθῆ αὐτοῦς ἐξεί. Ἀλλὰ δὲν ἐμειναν κατὰ μεμονωμένα.

Ὡς κορωνὴ πάντων τούτων διορᾶται ἡ φλογερὰ ἐπιθυμία των, ὁ ἀσβεστος αὐτῶν ζῆλος καὶ ἡ ἐνεργητικωτάτη καὶ ἀκαταπόνητος προσπάθειά των, ὅπως διαχύσωσι τὰ ἑλληνικὰ νάματα εἰς τὴν μεγαλοπόλιν ἐκείνην, εἰ ἢ καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία διέλαμψεν, καὶ ἡ ὑπὸ τῶν Πτολεμαίων ἰδρυθεῖσα περιφανὴς Βιβλιοθήκη παρὰ τῶν ἐκείσε ἐπὶ τοῦτῳ συρρέοντων σοφῶν καὶ φιλοπραγμόνων ὡς ἀκένωτος θησαυρὸς γνώσεων δικαίως ἐθεωρεῖτο, ἥδη δὲ ὁ Εὐρωπαῖος ἐπέτυχε νὰ καθέξῃ ὑψηλὴν θέσιν, καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομεν ἐν καιρῷ νὰ διεκδικήσωμεν ἀναμφισβήτητα δικαιώματα, καθὸ οὗσης τὸ προῖον καὶ ἀπαύγασμα διανοίας καὶ χειρὸς Ἕλληνοσ, ἡμετέρου περικλοῦσ προγόνου.

Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀλεξανδρείας πρόσκλησιν, ὡς εἶπομεν, ἀπευθύνουσιν εἰς ὅλους τοὺς φίλους τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὁμαίμονάσ τε καὶ μὴ, βέβαιοι ὄντες ὅτι θὰ τύχωσι γενναίας συνδρομῆσ παρ' ὅλων τῶν λογίων καὶ φιλομούσων Ἑλλήνων, καὶ ἔκκεινων, ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν Μητέρα τοῦ Ὀμήρου νὰ ἴδωσιν ἐπανερχομένην εἰς τὸν κολορῶνα τῆς ἀρχαίας δόξῆσ τῆσ καὶ φωτα-

γωγοῦσιν τὴν ὑφήλιον μὲ τὰ ἀνθρωποσωτήρια ἐκείνα διδάγματα, τὰ ὁποῖα ἐξ αὐτῆσ μὲν ἐπήγασαν ἄλλοτε, καὶ σήμερον κλεῖζουσιν τὴν Εὐρώπην. Πολλοὶ συνάδελφοι δημοσιογράφοι ἐσπευσαν νὰ ἀποστείλωσι καὶ ἐξακολουθοῦν τακτικῶσ ἀποστέλλοντες τὰ φύλλα των εἰς τὸ νέον τοῦτο καθίδρυμα τῶν Πισιδῶν, καὶ ἄλλοι πάλιν φιλόμουσοι Μαικῆναί πέμπουσιν βιβλίων ἀποστολάσ. Ἄλλ' αἰ μέχρι τοῦδε γενόμενα αὐταί προσφοραί, καὶ τοὶ γενναῖοι, κατεδείχθησαν ὅμως ἀνεπαρκεῖσ πρὸς τελείαν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ πραγμάτωνσιν. Ἀπαιτοῦνται ὅθεν καὶ ἄλλαι. Προθυμοποιηθῶμεν ἐπομένωσ ἅπαντες οἱ λάτρεισ τῶν γραμμάτων, καὶ δὴ τῶν ἑλληνικῶν, νὰ ὑποστηρίξωμεν κατὰ τὸ ἐνὸν τὸ ἀρτιύστατον τοῦτο Μουσεῖον, καὶ ἃσ ὤμεν βέβαιοι ὅτι ἐκπληροῦμεν καθήκοντα εὐγνωμοσύνησ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Ἀλεξανδρεῖσ, καὶ φόρον παρέχομεν τῇ Πατρίδι.

Ἴδου ἡ πρόσκλησις.

Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ λογίους καὶ φιλομούσους

Ἑλληνάσ τε καὶ φιλέλληνασ.

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου συσχεθεῖσ «Φιλόμουσοσ Ἑλληνικὸσ Σύλλογοσ», σκοπὸν προτιθέμενοσ τὴν πραγμάτωνσιν παντὸσ ὅτι εἶναι συντελεστικὸν εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ, συνέστησε πρὸς τοῦτο καὶ Μουσεῖον, περιλαμβάνον, κατὰ μίμησιν τοῦ πάλαι ποτὲ διαπρέψαντοσ καὶ λαμπρύναντοσ τὴν πόλιν ταύτην, 1) Βιβλιοθήκην, 2) Ἀναγνωστήριον, 3) Συλλογὴν διαφόρων ἀντικειμένων ἐπιστήμησ καὶ τέχνησ καὶ 4) Διδαστήριον.

Εἶναι βέβαιοι, ὅτι τὸ Μουσεῖον τοῦτο τοῦ Συλλόγου εἰσέτι διατελεῖ εἰς τὰ σπάργανα αὐτοῦ ἐνεκα τοῦ μικροῦ ἀπὸ τῆσ συστάσεώσ του διαστήματοσ. Ἀποβλέποντες ὅμως εἰς τὰ μέχρι τοῦδε δοθέντα ἡμῖν ὑπὸ πολλῶν φιλομούσων δείγματα προθυμίας καὶ διαφέροντοσ ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικωτάτου τοῦτου ἰδρύματοσ, οὐδόλωσ ἀμφιβάλλομεν περὶ τῆσ βαθμιαίας αὐτοῦ προόδου καὶ ἀναπτύξεωσ. Οὕτω, τὸ μὲν Ἀναγνωστήριον καταρτίζεται βαθμηδὸν διὰ τῆσ δωρεάν ἀποστολῆσ διαφόρων ἑλληνικῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν φύλλων, οἷον τῆσ ἐν Τεργέστη ἐκδιδομένησ Κλειοῦσ τῶν ἐν Ἀθήνασ ἐκδιδομένων,

Indépendance Hellénique, τοῦ Μέλλοντος, τῆς Παλιγγενεσίας, τοῦ Προϊνῶν Ταχυδρόμου, τῆς Πανδώρας, τῶν ἐν Σύρῳ ἐκδιδομένων, Πατρίδος, Νόμου καὶ Ἑρμοπόλεως, τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Ἀναμορφώσεως, καὶ τῆς ἐν Σμύρνῃ Ἀμαλθείας. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ Βιβλιοθήκη κατὰ μικρὸν ἀποκτῆ βιβλία προσφερόμενα ὑπὸ τε μελῶν τοῦ Συλλόγου καὶ ἄλλων φιλομουσῶν. Ἀλλ' αἱ μέχρι τοῦδε γενόμεναι τῷ Μουσεῖῳ δωρεαί, δι' αἷς δημολογοῦμεν πανδημῶς χάριτας εἰς πάντας τοὺς οὕτως εὐγενῶς προθυμουμένους, οὔτε τοῦ φιλαναγνώστου τοὺς πόθους δύνανται νὰ θεραπεύσωσιν, οὔτε τὴν δίψαν τῶν ἐπιθυμούντων ν' ἀρυσθῶσι ποικίλας γνώσεις ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ δύνανται νὰ καταπύσωσιν. Ὁ δὲ Σύλλογος, μεγάλην διὰ μικρῶν προσπαθῶν νὰ διαπράξῃ, ὅσα καὶ ἂν διαθέσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, δὲν δύναται νὰ ἐπικρέσῃ μόνος διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πόρων εἰς κατάρτισιν πλουσίας Βιβλιοθήκης.

Ἀλλ' ὅπως παντὸς μεγάλου ἐλληνικοῦ ἔργου ἡ εὐδῶσις ὀφείλεται εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸν φιλελληνισμὸν τῶν ξένων, οὕτω καὶ τοῦ Μουσείου τούτου ἡ πρόοδος καὶ ἀνάπτυξις ἀπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων τῶν τε ὁμογενῶν καὶ τῶν φιλελλήνων πρέπει νὰ προσδοκᾶται.

Πρὸς πλουτισμὸν τῆς Βιβλιοθήκης ἰδίως οἱ μὲν λόγιοι Ἕλληνές τε καὶ φιλέλληνες δύνανται νὰ συντελέσωσι δωρούμενοι εἰς τὸν Σύλλογον τὰ πνευματικὰ αὐτῶν προϊόντα καὶ ὅσα δύνανται νὰ διαθέσωσιν ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν αὐτῶν περισσεύματα, οὕτως εἰπεῖν, οἱ δὲ ἄλλοι φιλόμουσοι ἀγοράζοντες καὶ δωρούμενοι τῷ Συλλόγῳ ὅσα προκίρουνται βιβλία.

Πρὸς τὸν εὐγενῆ τοῦτον σκοπὸν ἐπικαλούμενοι πάντων τῶν ὁμογενῶν καὶ φιλελλήνων τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν, δὲν διστάζομεν ὅτι θέλουσιν σπεύσει ν' ἀνταποκριθῶσι γενναίως εἰς τὰς προσδοκίας ἡμῶν· ἔστωσαν δὲ βέβαιοι ὅτι θέλουσιν ἀποκτήσει ἀναμφισβήτητα δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 20 Μαΐου 1867.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
(Τ. Σ.) **Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ.** **Σ. Κ. Παντελίδης.**

ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΚΑΙ ΘΗΡΕΣΙΑ

Διήγημα (Πρωτότυπον).

I.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ.

Ἡ καρδία εἶναι μυστήριον ἀνεξιχνίαστον πηγῆς ἀνεξαντλήτου, εἰκὼν ζῶσα ἀποβρῆτου σοφίας, καὶ ἴσως τι, ὅπερ διὰ τῶν λογικωτέρων καὶ μάλλον ποιητικῶν ἐκφράσεων οὐδέποτε ἐπιτυχῶς καὶ ἀρκούντως κατορθοῦμεν νὰ εἰκονίσωμεν. Ἐν αὐτῇ ἀνεῦρον ὑψηλὰ δίκην αἰθέρος αἰσθήματα, ἅπερ ἐστερημένα καταλλήλων καὶ προσφῶν ἐκφράσεων καταδικάζονται νὰ διάγωσι κλεισμένα καὶ ἀκοινωνήτα, ἐπιχύνοντα κρυφίως μικρὰν τινα πλὴν ἀβεβαίαν ἐπιφώτισιν ἐπὶ τῶν φυσιογνωμικῶν χαρακτήρων. Πῶς! . . . Ἡ γλῶσσα λοιπὸν τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἤλεκτρικὸν ἐλατήριον τῆς κοινῆς συνδύσεως, εἶναι τοσοῦτον ἀσθενές, ὥστε δὲν δύναται προσηκόντως καὶ ἀρμοδίως νὰ ἐπιφέρῃ τὰ ἀποτεθέντα εἰς τὸν προορισμὸν τοῦ ἀποτελέσματος; . . . Ἀμοιρεῖ ἐκφράσεων, καὶ στερεῖται λέξεων; . . . Οὐδέποτε, ναί, οὐδέποτε ἐν ἐπιτυχίᾳ κατορθοῦμεν νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψιν σαφῶς καὶ ἀποχρώντως ὑψηλὰ καὶ οὐρανοφυῆ αἰσθήματα, τοῦ ποιοῦ τῶν ὁποίων εἴτε ἀμέσως ἀπεγεύθημεν, εἴτε ἐμμέσως συμμετέτχομεν. Ἡ καρδία εἶναι γλῶσσα τῆς ψυχῆς ἀνερμήνευτος, δύναμις θεία καὶ ὑψηλή, κοινοῖοσα μετὰ τῶν ἐκτός τε καὶ πέριξ καὶ ἀναπτέρουμένη μέχρι τῶν προαισθησίων τοῦ μέλλοντος, αἰτινες προαγγέλλουσιν, ἢ εὐδίων οὐρανὸν, ἢ μελαντεῖχῃ τάρταρον. Δι' αὐτῆς, δι' αὐτῆς καὶ μόνης, ναί, πρὸς διετίαν ὀλοκλήρου συνδικλόνεται μετ' ἀκαταλήπτου πόθου δύο τρυφεραὶ καὶ νεανικαὶ καρδίαι, ἡ δὲ ἐρωτικὴ καὶ θεσπεσία, αὐτῶν περίπτωξις παρίστησιν εἰκόνα ζεύγους ἀγγέλων. Ἐφ' ὅσον πλατωνικὸς καὶ οἶονεὶ θεῖος ἦτον ὁ ἔρωσ, ὅστις ἀπὸ τῶν ὀρθαλμῶν των ἔβρεε, τοσοῦτον κάταγνοι καὶ ἰσάγγελοι ἦσαν αἱ καρδίαι αἷς περιεπτύσσετο.

Ὁ ἔρωσ των ἦτο λατρεία, καὶ λατρεία ἐσωτερικῶς τελουμένη μετὰ πραότητος καὶ καρτερίας ἴσης πρὸς τὰς ψυχὰς των, αἰτινες ἦσαν ἠθικῶς προδιατεθειμέναι διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ὑπόργημα. Ὁ ἔρωσ εἶναι ἱερὸν κειμήλιον εὐτυχούς καὶ εὐδαιμόνου διαβιώσεως· ἄμοιρος, οὕτως εἰπεῖν, ὕλισμοῦ καὶ ματαιότητος, προανγκρῶναι τὴν παραδείσιον εὐδαιμονίαν· εἶναι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο,

καὶ ἴσως μόνον τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑψηλῆς εὐδαιμονίας μέ-
ριον, ἤπερ ἢ ἀπειρος τοῦ Θεοῦ Πρόνοια ἐπεχορήγησεν ἡμῖν, ὡς
πρόδρομον ἄλλης ἐντελοῦς καὶ ἀπειρου. Ἀνεπτύσσεται ὁσημέραι
μετὰ νέων θεληγῆτρων εἰς τὰς ψυχὰς τῶν δύο ἐραστῶν μας, καὶ
ὁ χρόνος κατέρχεται ἄφρονος, ἀφειδῆς· αἱ ἡμέραι ἀστραπιαῖται
πυρρόχοντο, μῆνες δλόκληροι ἔληξαν, ἐν ἔτος ἤδη ἐτελεύτησεν
ὑπὸ τὴν θωπεῖαν τῆς ἐρωτικῆς μαγείας, πλὴν ὁ ἔρωσ καθὼ με-
ρίς ψυχῆς ἀθανάτου οὐδέποτε ἀποσθέννυται. Ἄν καὶ κατεδικά-
ζετε παρά τοῖς δύο ἐρασταῖς ἡμῶν νὰ μένη κεκλεισμένος ἐν-
τὸς τῶν ψυχικῶν ὀρίων, καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον νὰ μὴν ἐξ-
έλθῃ οὐδὲ κἄν τῶν χειλέων, ἦτο ἀκμαῖος, ἦτο ἀνθηρὸς ὡς τὸ
κρίνον τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ἀλλ' ἡ σιγὴ δὲν ἐλύθη εἰσέτι ἡ λέξις,
ἡ ἱερά ἐκείνη λέξις· «σὲ ἀγαπῶ»—ὦ! ὁποῖων ἀναμνήσεων μοὶ
γίνεται πρόξενος!—εἰσέτι δὲν ἐπέτυχε νὰ ἀρθρωθῇ ἐπὶ τῶν χει-
λέων τῶν δύο ἐραστῶν μας· μήπως ἡ σιγὴ ἔχη τι εὐγλωττότερον
τῆς εὐγλωττίας; μήπως οἱ ἐρασταὶ εὐρίσκωσιν ἠδονικωτέραν
αὐτὴν τῆς πολυκλήτου εὐφραδείας; ἢ μήπως αὕτη ἐκφράξις πάντα
ἔσα ἡ εὐγλωττία τοῦ Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος δὲν ἠδύνατο
νὰ προσφέρῃ; . . . Φυλάξατέ τον ὅσον οἶόν τε στενωῶς ἐντὸς τῆς
καρδίας, ὃ ἐρασταὶ, μήποτε, ἐξερχόμενος τῶν χειλέων, χαλα-
ρωθῇ ἐκ τοῦ μιάσματος τῶν ἀνθρωπομόρφων Ἑριννῶν καὶ
δηχθῇ ὑπὸ τῶν ἰσθῶλων αὐτῶν ὀδόντων! Φυλάξατέ τον, ἐντὸς
τοῦ μυστηρίου κρύπτεται τὸ μεγαλεῖον, ἡ εἰλικρίνεια, ἡ στο-
θερότης· μὴν ἐλπίζετε τοιαῦτα νὰ ἀνεύρητε πέραν τῶν στέρνων
ἴμων, ἐν τῇ κοιλίᾳ ταύτῃ τοῦ κλαυθμῶνος. . .

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ.

Ἐνίοτε παροδικὰ καὶ ὅλως τυχαῖα ἢ ἐπιπόλαια συμβάντα ἐ-
χουσι σπουδαίαν σημαντικότητα, καὶ τὰ μικρότερα καὶ μᾶλλον
στιγμιαῖα τούτων οὐδέποτε δεόν νὰ διαφεύγωσι τὴν προσοχὴν
ἡμῶν. Ὁ ὀφθαλμὸς πρέπει νὰ ἦναι ἀδιάλειπτος φρουρὸς τῆς
ψυχῆς; πρέπει νὰ ἀντιλαμβάνηται, νὰ εἰσδύῃ μέχρι τῶν ἀπορ-
ρήτων, νὰ ἐξετάζῃ τὰς λεπτοφυστέρας κινήσεις, νὰ διυλίζῃ
τὸν κώνωπα, καὶ οὐδέποτε, εἰ δυνατόν, νὰ καθεύδῃ. Ἡ ἀέννητος
αὕτη διανοητικὴ ἐποπτεία ἀναπτύσσει καὶ χειραγωγεῖ τὸν νοῦν
εἰς ἀνεύρεσιν αἰσθημάτων, τὰς ἐντυπώσεις τῶν ὁποῖων οὐδέποτε
ἡ ψυχὴ διέλαθεν.

Ἦτο πρῶτα εὐδίας καὶ γλυκυτάτη, ὡς αἱ τῆς Ἀνατολῆς, ἢ
σθανόμην πιεζομένην τὴν καρδίαν μου ἐκ τινος μελαγχολίας

καὶ τὴν κεφαλὴν μου πυρέσσουσιν. Κατέφυγον εἰς περιδιάστατον,
τὴν μόνην ἥτις ἠδύνατο νὰ διασκεδάσῃ τὴν βαρύνουσάν με δυσ-
ἀρέσκειαν· κατρυθύνθη δὲ πρὸς καρδαίσιόν τινα ὁδόν. Αἴφνης
ἐσταμάτησα· διηρχόμεν πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ φίλου μου Κα-
ρόλου. Ἄς τὸν ἐπισκεφθῶ. Οὗτος μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρόνας, μοὶ
προσέφερεν ὡραῖαν τινὰ ἔδραν καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ καθήσω
πλησίον ἐνὸς τῶν πρὸς Ἀνατολὰς παραθύρων του, κάτωθι τῶν
ὁποῖων ἔκειτο ὡραῖος καὶ μοσχοδόλος κήπος.

—Σὰς εὐχαριστῶ, φίλε μου, τῷ εἶπον· πρὶν νὰ ἐπασχολήσω
τὴν προσοχὴν μου ἐπὶ τῆς φύσεως, ἐπεθύμουν ἵνα μοὶ ἐπιτρέ-
ψετε νὰ ἐξετάσω ὅλας αὐτὰς τὰς ὡραίας φωτογραφίας, αἵτινες
ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των ἐλκύουσι τὴν περιέργειαν πρὸ παντὸς
ἄλλου. . . Πόσον ὡραῖαι εἰκόνες! Ἄ! ἔχετε, Κάρολε, μίαν ἐξ-
αίρετον συλλογὴν· ὅλα αὐτὰ εἶναι πρόσωπα διακεκριμένα!

—Ὅα Σὰς δεῖξω μίαν ἄλλην πολὺ ὡραιότεραν, προσέθηκεν
ὁ φίλος μου, ἐκ τῆς κομψῆς καὶ παλυτόμου βιβλιοθήκης του
ἀποσπῶν μικράν τινα φωτογραφοθήκην (album), ἣν ἐφαί-
νετο ὅτι περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο καὶ παρεφύλαττεν.

—Εὐγε! Εὐγε! οἱ εἶπετε συλλέξῃ τὸ ἄνθος τῶν κυριῶν.
Πόσον ἐπιτήδειος εἶσθε περὶ τὰ τοιαῦτα! Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν
κυριῶν καὶ εἰς κύριος . . . αὐτὸς εἶναι εἰς ὡραῖος νέος! . . .

Ὡς νὰ ἐξήγειραν αἱ τελευταῖαί μου λέξεις ἐκ βαρυθύμου λη-
θάργου τὸν Κάρολον, οὗτος αἴφνης καθεθρομβήθη, ὠχρίασε,
προσεπάθησε νὰ μὲ πλησιάσῃ ὡς διὰ νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃ τὴν φω-
τογραφοθήκην, πλὴν ἀνεχαιτίσθη, ἀνέστειλε τὴν ἀπόφασίν του,
ἔστη πλησίον μου καὶ παρετήρει ἀσκαρδαμυκεῖ καὶ τὰς τε-
λευταίας μου κινήσεις.—Διατί τάχα;—Ἐξηκολούθησα.

—Ἄ! εἶναι ὁ φίλος μας Ἀρμάνδος. Κύριε, ἐπράξατε ἐν μέγα
ἄτοπον δίδοντες αὐτῷ τόσον ὑψηλὴν θέσιν,—καὶ ἡ δεσποσύνη,
ἥτις κατέχει τὴν ἀπέναντι σελίδα, τίς εἶναι;—Ὁ Κάρολος ἐβ-
ρίγησε.—Πολὺ ὡραῖα, εὐγε, φίλε Κάρολε, τὸν εἰθέσατε εἰς-
ἀ-νὶς μὲ τὴν ὡραιότεραν τῆς φωτογραφοθήκης σας. Δὲν μοὶ
λέγετε, παρακαλῶ, ποῖα εἶναι ἡ εὐγενὴς αὕτη δεσποσύνη;—Ὁ
Κάρολος ἀνεσκιρτήσε.—Πόσον εὐειδῆς, πόσον θελξικάρδιος!

Ἡ ἀλλοίωσις τῶν χαρακτηριστικῶν, ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτε-
ρικὴ ταραχὴ τοῦ Καρόλου δὲν διέλαθεν τῆς προσοχῆς μου· ὡ-
φειλον νὰ τηρήσω σιγὴν, ἂν καὶ ὁ φίλος μου ἐν πλήρει προσ-
πεποιημένῃ ψυχρότητι προσέθηκεν.

—Τοῦτο δὲν σὰς ἐνδιαφέρει ποσῶς· εἶναι δεσποσύνη, ἥτις δὲν κατατάσσεται εἰς τὸ ἡμέτερον γυναικεῖον φύλον· εἶναι Γαλλίς.

—Γαλλίς! εὐμορφοτάτη, συμπαθητικωτάτη!.. Νὰ περιπέ-
ση εἰς τὰς χεῖράς Σας φωτογραφία Γαλλίδος! —Περίεργον.

—Διόλου περίεργον, τὸ ὠραῖον εἶναι ἀνέκαθεν περιζήτητον.

—Οὐχὶ ὅμως καὶ ἀστεῖον, ὡς προσπαθεῖτε νὰ τὸ χαρακτη-
ρίσητε.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Καρόλου δὲν μὲ ἀνεχαίτισε ποσῶς τοῦ νὰ πιστεύσω ὅλον τὸ ἐναντίον περὶ τῆς ἀγνώστου δεσποσύνης. Περι-
ριώρισα ὅμως τὴν περιέργειάν μου καὶ δὲν ἐπανελάθον τίποτε πλέον περὶ αὐτῆς· ἀποθέσας δὲ τὸ λεύκωμα ἐπὶ τῆς τραπέζης·

—Ἡ θέα αὕτη, Κάρολε, τοῦ ὠραίου σας παραδείσου, ἡ ἐκεῖ ἀπέναντι ὑψομένη μεγαλοπρεπῆς οἰκία, ὃ γελδεῖς οὗτος ὀρί-
ζων, ἔχουσί τι γοητευτικόν· τὸ δωμάτιόν σας τοῦτο ἀρμόζει τῷ ὄντι εἰς ποιητὴν, εἶναι βρωμαντικώτατον.

—Καὶ δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα μὲ ἐπισκέπτονται συχνὰ καὶ ἐπαν-
εληγμένως οἱ τοιοῦτοι, προσέθηκε μειδιῶν.

Ἡ συνδιάλεξις αὐτεπαγγέλτως διεκόπη.

Ἐγὼ μὲν παρετήρουν τὸν κατάφυτον ἐκεῖνον παράδεισον, δε-
τις παρίστανε μαγευτικώτατον θέαμα· ὃ δὲ Κάρολος κατε-
γίνετο εἰς τὸ νὰ παρασκευάσῃ μίαν ἢ δύο ἐπιστολάς.

Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπάρχει ἠλεκτρικὴ τις δύναμις, ὡς ἐπὶ τοῦ ὠραίου ἔλκυστικὴ οὐσία, καὶ ὅσω περισσότερον αἰσθάνεται τις εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ καθορᾷ τὰ πολυειδῆ τῆς φύσεως ἀ-
ριστουργήματα, τόσω μᾶλλον ἀναφύεται ἐν αὐτῷ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ προσκολλᾷ τὴν ὄρασίν του ἐπ' αὐτῶν. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπὶ τοῦ ὠραίου καθίστανται ἀπληστοὶ, καὶ οὐδέποτε ἀποσπῶ-
σι μετ' εὐχαριστήσεως τὴν ἠλεκτρικὴν αὐτῶν δύναμιν ἀπὸ τῆς ἔλκυστικῆς τοῦ ὠραίου οὐσίας. — Ὁ παράδεισος τοῦ Καρόλου μετὰ τῆς πλείστου φωτογραφικωτάτης εἰκόνας εἰλκυσαν τὴν ὄ-
ρασιν, ἥτις εἶρπετο καὶ ἐπεπλανᾶτο ἐπ' αὐτῆς. Πλὴν ἐπὶ τῆς εἰκόνας ταύτης διεκρίνετο καὶ τὶς ἀσχημῖα νεκρώσεως· ἦτο ἡ στέρησις ζωῆς. Ἀνεπαίσθητος ἡσθάνθη προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς μου· ὅποια θυμηδία ἔβρευσεν ἐπὶ τῆς καρδίας μου! ἀνεῦρον ζωὴν.... Ζωὴν μόνον;....

—Αὕτη, αὕτη εἶναι, ὡς ἄλλοι Ἀρχιμήδης εἴρηκα, εἶπον

στρεφόμενος πρὸς τὸν φίλον μου, τὴν ἀνεγνώρισα ἀρκεύοντάς·
καλὰ, δὲν εἶναι Γαλλίς, φίλτατε Κάρολε!... Ὁ Κάρολος ἀν-
εσκήρτησεν ἐν ἀκαρεῖ, ὅμως συνωφρῶθη, ἐπεκαλέσθη τοῦ ἵπ-
ποτικοῦ του ὕφους καὶ μὲ ἐθεώρει ἐν εἰδῆ ἀπορίας καὶ ἐκ-
στάσεως. Ἀντὶ ἀπαντήσεως σπεύδω νὰ δράξω τῆς φωτογρα-
φοθήκης, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἤδη πλέον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ματαίως
ὃ Κάρολος διὰ παντοίων ἐπιχειρημάτων ἐπειράτο νὰ διαστρέ-
ψῃ τὴν ἀλήθειαν· ἦτον ἡ δεσποσύνη, ἥς ἡ εἰκὼν ἐκλείετο ἐν
τῷ λευκώματί του καὶ τὴν ὅποιαν ἀκουσίως ἔθεσεν ὑπ' ὄ-
ψιν μου.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ παραδείσου, κατὰ μέτωπον τοῦ δωμα-
τίου τοῦ Καρόλου, ἔκειτο μεγαλοπρεπῆς οἶκος· πλησίον ἐνός
τῶν παραθύρων ἐκάθητο ἀναγνώσκουσα μετ' ἐμβριθείας ὡ-
ραία καὶ εὐγενεστάτη νεάνις. Ἦτο πρότυπον καλλονῆς. Περι-
μένετε ἴσως, ὡ ἀναγνώσται, νὰ ρίψω ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς Σας
τὴν εἰκόνα τῆς ἀγνώστου ταύτης νεάνιδος; μοὶ εἶναι ἀδύ-
νατον. Αἱ λέξεις δὲν ἔχουσι χροῖαν ζωῆς, περὶ τῆς ὠραϊό-
τητός της ἄλλη γλῶσσα ἀ· ὀμιλήσῃ. Ἄπαξ, ἡ δις ἀνύψωσε
τὰ ὄμματά της πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὐρισκόμην, ὡς νὰ εἰζή-
τει παρ' ἐμοῦ βοήθειαν. Τὸ βλέμμα της ἐφαίνετο ἐξυδερκῆς
καὶ ἀστραπηβόλον, τὸ μέτωπόν της σύννου καὶ σκυθρωπὸν,
ἐπὶ τῶν χειλέων της ἐπλανᾶτο μικρὰ δυσάρεσκεια καὶ ἐπὶ τοῦ
προσώπου της διεκρίνετο ἐλαφρὰ τις συγκίνησις. Ἐξηκολούθει
οὐδὲν ἥσσαν ἀναγνώσκουσα ἐν πλήρει ἀφοσιώσει. Προσῆλωσα
ἐπ' αὐτῆς ναρκίσεια ὄμματα. Ἐν ἀκαρεῖ ἡ συγκίνησις ἐπλή-
ρωσε τὴν καρδίαν της, ἀπὸ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν της ἐστάλαξαν
ὡς μαργαρίται δύο δάκρυα.—Ἦτο ἡ καταπίπτουσα ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ δρόσος.—Ἀπέμαξεν αὐτὰ καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνά-
γνωσίν της—ἦτο γλυκεία, πόσον βάλσαμον ἐνίοτε χύνει εἰς τὴν
καρδίαν!—Μετ' ὀλίγον νέα δάκρυα διεδέχθησαν τὰ πρῶτα...
εἶδον αὐτὴν κλονουμένην καὶ καταπεσοῦσαν ἐν συγκινήσει ἐ-
πὶ τοῦ πτελώδους ἐρεισινώτου τοῦ ἐδωλίου της, καὶ μετ' οὐ
πολύ.—«Δυστυχῆ Παῦλε, ἀξιοβρῆνητος Βιργηνία,» μόλις ἡ-
δυνήθη νὰ προφέρῃ, πρὶν δὲ νὰ ἀπολήξῃ ἐπὶ τῶν ὠτων μου
ἡ ἐπιφώνησις, ἡγέρθη καὶ ἐχάθη ὀπισθεν τῶν παραπετασμά-
των. Ἄπαξ τότε ἐπὶ ζωῆς μου ἐπεθύμησα νὰ ἤμην Δυγκεύς.

(Ἀκολουθεῖ.)

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου καὶ Σχολείου.

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου καὶ Σχολείου ἤρξαντο κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν παρὰ τοῦ Γυμνασιαρχείου ἡμέραν, 19 λήξαντος, ὅτι, μετὰ τὸ τέλος τῆς μεγαλοπρεπῶς ψαλείσης δοξολογίας, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ καθηγητικοῦ καὶ διδασκαλικοῦ Συλλόγου, τῆς Σ. Ἐφορίας καὶ πλήθους συββεύσαντος φιλομούσου ἀκροατηρίου, ὁ Γυμνασιάρχης Κ. Πετρῆς ἀπήγγειλε καταλληλότατον καὶ λίαν τετορνευμένον λόγον, ἐμιλήσας πρῶτον περὶ ἀρχαίας Ἑλληνο-Ρωμαϊκῆς φιλολογίας, ὑποδείξας δὲ μετὰ ταῦτα τὰ αἰσθήματα ὑπὸ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐμπνέεται πᾶσα εὐγενὴς καρδία, δηλ. ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ πατρίδα ἔρωτος, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γεννήτορας καὶ τοὺς νόμους, καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς φίλους· ἐπέρανε δὲ τὸν λόγον τοῦτον δι' ἔθνικου καὶ ὅλως ἐνθουσιώδους ἐπιλόγου, ἐπισύρας οὕτω τὴν γενικὴν τῶν φιλομούσων ἀκροατῶν του ἐπευφημίαν.— Πρώτη ἡ ἀνωτάτη τάξις τοῦ Γυμνασίου, συγκροτουμένη ὑπὸ ἑπτὰ μόνον μαθητῶν, εἰσηλθεν εἰς τὸ πεδίον τῶν ἐξετάσεων, ἐξ ὧν οἱ πλεῖστοι εὐδοκίμησαν καὶ διεκρίθησαν διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐτοιμότητα, μεθ' ἧς ἀπῆντων πρὸς τὰς ἀπειθυνομένας εἰς αὐτοὺς ἐμβριθεῖς ἐρωτήσεις, δείξαντες οὕτω τοὺς καρποὺς οὗς παρήγαγεν ἡ πρὸς τὰ μαθήματα μελέτη αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ περὶ τὰ γράμματα ἱκανότης τῶν διδασκόντων καὶ ἡ αὐστηρὰ περὶ τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα ἐνέργεια. Τὸ αὐτὸ εὐχαρίστως ἴδομεν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς κατωτέρως τάξεις τοῦ Γυμνασίου ὡς καὶ εἰς τὰς τοῦ Σχολείου.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ μετὰ λύπης παρατηρήσαμεν εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς τάξεις τοῦ Γυμνασίου καὶ τοῦ ὁποίου τὴν διόρθωσιν ἐπικαλούμεθα, εἶναι ἡ ἐκ μέρους τῶν φοιτητῶν μὴ ἐπίδοσις εἰς τὰ μαθηματικά, ἂν καὶ ὁ καθηγητὴς αὐτῶν, καίπερ πάσγων ἐκ τῆς ὑγείας του, κατέβαλλε πάντα πόνον ἵνα φανῇ ἄξιός τῆς ἐμπιστευθείσης εἰς αὐτὸν λειτουργίας. Ὡς ἐκ τούτου ἀπειθύνοντες τὸν λόγον πρὸς τοὺς μαθητὰς προτροπύνομεν αὐτοὺς νὰ καταγίνωνται τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν μελέτην τῶν μαθημάτων τούτων· διότι οὐχὶ μόνον ἡ κοινωνικὴ εὐημερία τὸ ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ καὶ μεγάλως συντείνουσιν εἰς τὴν νοητικὴν ἀνάπτυξιν, δι' ἧς ἐπέρχεται ἡ ὀρθὴ καὶ ὄριμος κρίσις.

Ἀπονέμοντες δὲ τὸν ἔπαινον πρὸς τοὺς διδάσκοντας καὶ διδα-

σκομένους, τοὺς μὲν πρώτους παρακαλοῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωσι μετὰ τῆς αὐτῆς δραστηριότητος τὸ ἐπίπονον καὶ ἀκανθώδες ἔργον των, ὑπενθυμίζοντες συνάμα εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἰδίως εἰς τὸν Κ. Γυμνασιάρχην, νὰ ἀναλογισθῶσι τὴν ὑψηλὴν θέσιν ἣν κατέχουσι, καὶ ὁσάκις τὴν ἱεράν τῆς καθηγεσίας βαθμίδα ἀναβαίνουσιν, ὑπὸ οὐδενὸς ἄλλου συμφέροντος νὰ ἐμφορῶνται ἢ ἐκείνου τοῦ πῶς καλλίτερον καὶ πλειότερον ἠθικῶς νὰ ὠφελήσωσι τὰ ὑπὸ τῆς κοινωνίας εἰς αὐτοὺς ἐμπιστευθέντα τέκνα τῆς· καὶ τοῦτο λέγομεν λαθόντες ἀφορμὴν ἐκ τῶν κατὰ τὰς πρώτας δύο ἡμέρας δραματισθέντων παρατραγῶδων, ἅτινα γενικῶς δυσηρέστησαν τὸ φιλοπρόδοτον κοινόν μας καὶ τῶν ὁποίων πέρας ἔθεσεν ἡ ἔμφρων διαγωγὴ τῆς Σ. ἐφορίας.

Σὺ δὲ, ὦ νεολαία τῆς ὠραίας ταύτης νήσου, τῆς ἐπὶ πολ-
λοῦς αἰῶνας καταμυρνωθείσης ὑπὸ τὸ σκοτεινὸν ὡς ἐκ τῆς δουλείας νέφος τῆς ἀμαθείας, ὃ ἡ θεία Ἐλευθερία διασκεδάσασα ἀνίδρυσε τὸ ἱερόν των Μουσῶν τοῦτο τέμενος, ἀπόβλεψον εἰς τὴν ὑψηλὴν καταγωγὴν σου, καὶ δείχθητι διὰ τῆς παιδείας ἀνταξίαν αὐτῆς. Μὴ παρασυρθῆτε οὐδόλως, ὦ φίλοι νέοι, ὑπὸ τῶν προσκαίρων ἡδονῶν, μὴ πτοηθῆτε ἐκ τῶν πάντων οὐ· παρεμβάλλει τὸ τῆς παιδείας στάδιον, ἀλλ' ἔχετε πάντοτε ὡς ὑπογραμμὸν τὸ ὑπὸ τῶν ἐξόχων συγγραφέων συχνάκις ἐπαναλαμβάνομενον σοφία γὰρ μόνη τῶν κτημάτων ἀθάνατον.

Ἐκφώνησις ἐπικηδείας πρὸς τὸν ἱατρὸν Δημήτρ. Πελεκάσην ἀποθανόντα τὰς 5 Ἰουνίου 1867.

ΥΠΟ Π. ΧΙΩΤΟΥ.

Σὲ ἔφθασεν ὁ πέλεκυς τοῦ Χάρου, ὦ ἱατρὲ Πελεκάση, καὶ ἀπροσδοκῆτως τῶν συμπολιτῶν σου σὲ ἀφῆρσεν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν τέκνων σου, ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴν χρῆσιν διὰ τῆς επιστήμης σου πρὸς συγγενεῖς, πρὸς φίλους, πρὸς συμπολίτας. Ἀγαθὴ ψυχὴ, καρδία φιλόανθρωπος, διάνοια ἐμβριθής. Ἰδοὺ ὅ,τι ἐχαρακτήρισε τὴν ζωὴν σου, ὅ,τι δέκρινε τὰς ἀρετὰς τοῦ βίου σου. (*) Μορφώσας μὲν τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος, ὡς ἐδιδάσκεσο ἐν τῷ Λυκείῳ Ζακύνθου ὑπὸ

(*) Ἐγεννήθη ὁ μακροτίτης τῷ 1799 μὲνὶ Μαρτίῳ.

τῶν Ἑλληνοδιδασκάλων σου Θεοδοσίου Δημάδου καὶ Ἀναστασίου Ἰθακησίου, καὶ παιδαγωγούμενος εἰς τὰ ἀθάνατα συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Πλουτάρχου, τοῦ Δημοσθένους, διέτρεφες παιδίθην τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ λόγου καὶ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς τότε δουλωμένης Ἑλλάδος. Διευθετῶν δὲ οὕτω τὰς κλίσεις σου εἰς ἀγαθοεργίαν τῶν πασχόντων ὁμογενῶν, ἔτοιμος ἦσουν εἰς εὐεργεσίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Μεταβάς ἀκολούθως εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἀκροαζόμενος τοὺς μεγάλους τῆς Ἰταλίας θεράποντας τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Παυῖα τῆς Λομβαρδίας, εἰς διάγνωσιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς κατέστησες τὴν διάνοιάν σου, καὶ εἰς τὰ χρεῖδιον τῶν θεραπειῶν κατὰ τὰ παθήματα αὐτῆς πρόθυμον τὸν ἑαυτὸν σου ἐποίησες. Ὅτι σοφὸν παράγγελμα πρὸς τὴν ἐπιστήμην παρ' αὐτῶν ἤκουες, εὐθὺς ἐναποταμίευες εἰς τὸν νοῦν σου, καὶ εὐσυνειδῶτως ἐξετέλεις τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἰπποκράτους, τὴν ὁποίαν ὀρκιζόμενος παρέλαβες κατὰ τὴν ἀναγόρευσίν σου ὡς ἰατροδιδάκτωρ. Ὅτι εὐκρινῶς θέλει μετέρχεσθαι τὴν ἐπιστήμην προσερχόμενος ἀφιλοδώρως εἰς τὴν καλύβην τοῦ πάσχοντος πτωχοῦ, ὅσον καὶ εἰς τὰ παλάτια τοῦ πλουσίου. Ἀλλὰ καὶ τὰς μελέτας πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν δὲν παρέλιπες. Ἰσχυρὸν ἀντιλήπτικόν, καὶ κρίσις νοῦς πρὸς διάκρισιν τῆς ἀληθείας, καὶ εὐσυλλογιστὴς διανοίας, καὶ μνήμη ζωηρὰ καθ' ὅτι ἀνεγίνωσκες, καθ' ὅτι ἐσπούδαζες, διέκρινον τὰς ὁμιλίας σου. Ὅθεν ἦσουν παράδειγμα φιλομαθείας νέου Ἕλληνας πρὸς τὸν σοφὸν σύλλογον ἐκεῖνον τοῦ Βρέρα εἰς Μιλάνον, καὶ θαῦμα ἀνδρὸς, ἀδιακόπως ἐπασχοληθέντος καὶ φέροντος ἀγλαοὺς καρποὺς ἐμβριθοῦς μελέτης πρὸς τοὺς συνκιναστρομένους μετὰ σοῦ ἐν τῇ πατρίδι σου. Διὰ ταῦτα καὶ ὁ κλεινὸς Μουστοξίδης σε ἠγάπησε καὶ πρὸς τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον τῆς Γαλλίας Κουζὲν σε ἐσύστησε. Καὶ ὅτε αὐτὸς ἐν Μιλάνῳ κατεγίνετο πρὸς ἀνάγνωσιν τῶν ἐν τῇ Ἀμβροσιανῇ βιβλιοθήκῃ χειρογράφων τοῦ Πλάτωνος, ἵνα μεταφράσας αὐτὰ, διαχύσῃ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλάτωνος εἰς τὴν Γαλλίαν ἐκ τῶν ἰδίων συγγραμμάτων τοῦ φιλοσόφου μαθητοῦ τοῦ Σωκράτους, σε ἐκλεξε βοηθὸν εἰς συμπαραβολὴν τῶν χειρογράφων ἐκείνων. Ὅτε δὲ μεταβάς εἰς Παρισίους ἐζήτης τὸν φιλόσοφον ἐκεῖνον τῆς Γαλλίας, ὁποῦν ἢ Ὀλίφης σου μὴ εὐρῶν αὐτὸν διατρέβοντα τότε εἰς Γερ-

μανίαν. Ἀλλ' ὁ σοφὸς Κοραῆς, ὁ Μηνᾶς Μιναΐδης, ὁ Κοδρικᾶς, ὁ Πλαρινός, ὁ φιλόσοφος Πίκολος, ὁ περιδοξὸς τῆς Γαλλίας Βιλεμῖν, ὁ Γελοουάκ, ὁ Πουίτραϊν, ὁ Ἀντρέαλ καὶ ἄλλοι τῶν ἐν Παρισίοις ἱατρῶν ὑπεδέχοντο σε ἀσμένως εἰς τὴν ὁμήγυριν, καὶ τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀγάπην αὐτῶν ἀπέλαυες.

Καίτοι δὲ τοσοῦτον εἰς τὰς διανοητικὰς ἐργασίας ἐπέσχεο, ἢ φροντίς σου περὶ τῶν τότε ἀγῶνων καὶ παλαισμάτων τοῦ Ἕλληνας ὑπὲρ ἐλευθερίας δὲν καρνημέλθη. Ἐνῷ ἡ Λουστρία, με ἀσπληρᾶς ποινᾶς καταδιώκουσα τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, ἕως καὶ τὰς φήμας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ἀσπληρᾶς ἀπηγόρευεν εἰς τὰ Κράτη τῆς, σὺ Ἕλληνας τὸν παλμὸν τῆς καρδίας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀδιακόπως ἠσθάνασο. Πόσους τότε τῶν διαβαινόντων ἐξ Ἰταλίας ἱερολοχιτῶν μετὰ τὸν ὄλεθρον εἰς Σκουλένι, καὶ ἐρχομένων εἰς Ἑλλάδα διὰ Βενετίας καὶ Τρεστίου, ὀλοκαύτωμα ἑαυτοῦς βουλομένων νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος, ἐπαρηγόρησας, περιέβαλψες, ἐνεψύχωσες! Ὡ! ἐνθυμοῦμαι δὲ πολλὰς διηγούμενον τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν σου, ὅτε ἐν Βενετίᾳ ὁ Κύπριος ἐκεῖνος Πάρπα-Μανόλης σὰς ἀνήγγειλε τὰς καλάς ἐσθήσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, πρὸς τοὺς συναθροισζομένους ἐν τῷ Γραικικῷ κρηφνεῖῳ τοῦ Βριάκου δημογενεῖς, λέγων, τὸν Παπαδόπουλον, τὸν Ζέζον, τὸν Φλαμπουριάρην, τὸν Νεράντσιν, τὸν Αἰμύλιον Τυπάλλον, τὸν Μουστοξίδην, τὸν Πετρετινήν, τὴν περιφανῆ σοφὴν Ἑλληνίδα Ἀλβίτην Θεοτόκην, τὴν Πιέρην καὶ τοὺς ἄλλους ἐκείνους ἐνθουσιῶντας δημοσθεῖς, τοὺς τοσοῦτον πλουσίως συνδραμόντας τὴν Ἑλληνικὴν πάλην! Ὅποια δὲ καὶ ἡ θλίψις σου, ὅτε τοῦ Ἰβραήμου τὰς προόδους, καὶ τὴν πτώσιν τοῦ ἠρωικοῦ Μεσολογγίου, καὶ τὰ ἄλλα δεινοπαθήματα τοῦ ἀγῶνος, ὁ καταβλημένος σκυῖφος τοῦ Πάρπα-Μανόλη ἐκεῖνου σοὶ προεδήλωνε! Ἀλλὰ καὶ ὅπσον ἠγαλλίασεν ἡ ψυχὴ σου ἅμα ἐμθες, ὅτι ἡ ἐπιῆπτα ἔτη Ἑλληνικὴ καρτεροφυχία ἠμείφθη με Βασιλικὸν δῶδμα ὑπὸ τῶν χριστιανῶν Βασιλέων!

Ἀλλὰ καὶ ἐπιστρέψας εἰς Ζάκυνθον ἀφοῦ ἐτελείωσας τὰς σπουδὰς σου, δὲν ἔπαυσες τὸν ζῆλον περὶ τὴν ἐπιστήμην, τὴν διατασσομένην ὑπ' αὐτῆς φιλανθρωπίην καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα. Ἀκουράστως ἐπεσκέπτεσο τοὺς ἀσθενούντας, ἀδιακόπως συνέτρεχες εἰς τὰς βελτιώσεις τῆς πατρίδος σου καὶ

προθύμως συνεισέφερες και σὺ τὸ μερίδιον τῆς διανοητικῆς ἐργασίας σου πρὸς καλλιέργειαν τῆς ἐπιστήμης, πρὸς διάδοσιν τῶν γραμμμάτων, πρὸς πολλαπλασιασμὸν καὶ αὐξήσιν τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ἡμῶν. Μέλος και πρόεδρος τοῦ ἰατροσυνεδρίου τῆς Ζακύνθου, πολλὰ συνειργάσθης μετὰ τῶν ἰατρῶν Καρβελά, τοῦ Δικοπούλου, τοῦ Ταλιαπιέτρα και τῶν λοιπῶν συναδέλφων σου, εἰς βελτίωσιν τῆς ὑγιεινῆς τοῦ τόπου σου, εἰς εὐπάρρογον ἐμβολίωσιν τῆς Δαμαλίτιδος (vaccina), εἰς συνεισφοράν και συνδρομὴν παρὰ τῶν συμπολιτῶν σου, ἵνα ἀγοράζωνται ἰατρικὰ πρὸς χρῆσιν τῶν πασχόντων πενήτων. Ἡ ἰατρικὴ ἐταιρεία Ζακύνθου, προστατευομένη ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου Λόρδου Κρόλου Φιτοφρόν τότε τοποτηρητοῦ, πολλάκις εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ συλλόγου τῆς ἤκουσε τὸν ἐπιστημονικὸν λόγον σου και τὰς δοκίμους συμβουλὰς και παρατηρήσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας, και περὶ τῶν δυσθεραπεύτων νησημάτων τῶν πασχόντων συμπολιτῶν. Ἡ φιλομαθὴς ἐταιρεία Ζακύνθου, ἡ προστατευομένη ὑπὸ τῆς Ἀγγλίδος Κυρίας Λόγγλεϋ, τῆς ἄλλης ἐκείνης φιλοσόφου Ἰπκτείας, εὐχαρίστως ἤκουσε τὰς φιλοσοφικὰς και φιλολογικὰς παρατηρήσεις σου, ὅτε ἀνεγίνωσκον οἱ φιλομαθεῖς συναϊροὶ διατριβὰς και μαθήματα ἐπὶ παντοίων φιλολογικῶν και ἐπιστημονικῶν ἀντικειμένων. Διότι οὐχὶ μχταιόσχυλος και παράλογος ἔποψις τῆς ὕλης ἐφείλκε τὴν διάνοιάν σου, ἀλλὰ θεογνωσία και θεοσοφία ὠδήγουν τὰς φιλοσοφικὰς μελέτας σου εἰς ἔρευναν τοῦ μυστηρίου τῆς φύσεως και ἀληθείας. Μὲ τὴν ἁγίαν Γραφὴν εἰς τὰς χεῖρας ἐφίλοσόφεις, και μὲ τὰ φιλοσοφήματα τῶν ἁγίων πατέρων τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν θείαν ἀποκάλυψιν εἰσήρχεσο εἰς τὰ ἄδυτα τῆς γνώσεως τοῦ ἀβύλου δημιουργοῦ τοῦ παντός και τοῦ ὕλικου δημιουργήματος. Ἀλλὰ και ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία πολλάκις ἐπλουτίσθη μὲ τὰς ποιήσεις σου, καθ' ἃς ἐξέφρασε τὴν ἀπαλὴν σου καρδίαν, τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης, τὴν ἀγανάκτησιν κατὰ τοῦ ἐλαττώματος. Ὁ ποιητὴς Ἰούλιος Τυπάλδος, ὁ Κανδιάνος Ρώμας, ὁ Σπυρίδων Ζαμπέλης, ὁ Τερτσέτης, διέκριναν τὸν ποιητικὸν οἶστρόν σου. Ἡ κλασσικὴ ἀρχαιοφιλία, τὰ ἀριστουργήματα τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ νεωτέρου Εὐρωπαϊοῦ, αἱ ἀπόπειραι τῆς νέας διαπλάσεως τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, ἡ περικλεῆς χορεία τῶν ποιητῶν, οἵτινες ἐκαλλιέργησαν τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν, σοὶ ἔδωκαν τὸν ὑπεργραμμὸν πρὸς κα-

τάρτισιν φιλοκαλίας, ὑψηλῆς ἐννοίας, ἀληθοῦς χαρακτήρος εἰκότων και ὑποτυπώσεων τῆς φύσεως, και ἀρμονικῆς στιχογραφίας. Ἡ ἐταιρεία τῶν φιλοφύλων ἐχειροκράτει τὰ τραγοῦδιά σου. Ἡ Ἕλληνικὴ νεότης ἐδιδάσκετο κατὰ τὴν σπουδαίαν συνομιλίαν σου. Μεγάλῃ ἦτον ἡ αὐθεντία τῶν λόγων σου. Ὁρθῶς ἐγνωμοδότεις, διέκρινες, ἐπέκρινες τὸ εὐδόκιμον πόνημα ἐκ τοῦ ἀδοκίμου, τὸ εὐστοχον ἐκ τοῦ ἀστόχου, τὸ ἀληθές τῆς ἰδέας ἐκ τῆς ψευδοῦς και ψιμυθιωμένης. εἰ πόσοι τῶν νέων μας ἐμψυχώθησαν ἀπὸ τὸ παράδειγμά σου, ἀπὸ τοῦς προτρεπτικοῦς λόγους σου εἰς φιλομάθειαν και ζῆλον τῆς Ἕλληνικῆς δόξης! Μάρτυς τοιαύτης ἀληθείας ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅστις σοὶ ἐφείλω εὐγνωμοσύνην διὰ τὰς καλὰς νοηθείας και ἐδιδίχθης σου κατὰ τὴν μικράν μου διανοητικὴν ἀνάπτυξιν και μόρφωσιν εἰς τὴν διδασκαλίαν. Τὰ βιβλία ἐκ τῆς ἐκλεκτῆς σου βιβλιοθήκης και πᾶν μέσον ἀναπτύξεως και ὁδηγίας εὐχαρίστως παρείχες πρὸς τοὺς διψῶντας παιδεῖαν.

Καὶ τοι περίπτωσις ἀπροσδόκητος και συμβάντα οἰκογενείας ἐμπόδισαν τὴν πρόσκλησιν τοῦ αἰοδίου Λόρδου Γιλφώρδ, ὅπως λάβης καθέδραν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Κερκύρας, οὐδέποτε παρέλειψες τὰς διανοητικὰς ἐπασχολήσεις, μελετῶν, συγγραφῶν και σπουδαίως συνδιαλεγόμενος. Ὁ φιλολογικὸς σπινθὴρ και ὁ φίλος τῆς Νεολαίας πολλάκις διέχυσαν τὰ φῶτά σου. Ἀλλὰ και αὐτὴ ἡ δημοσιογραφία, και αἱ περὶ τῶν πατρῶν βελτιώσεις, και ἡ πρὸς τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τοῦ Ἑλ. βασιλείου ἐνέργεια, ἔλαβον σὲ βοηθὸν και ἐρμηνευτὴν εὐγενῶν προθέσεων εἰς τὴν πολιτικὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος σου. Ἡ πόλις Σατάν, κατὰ βιβλικὸν τύπον συγγραφείσα, και τὴν πάλιν τῶν δυνατῶν κατὰ τῶν ἀδυνάτων, τῶν ἀδίκων κατὰ τῶν ἀδικουμένων περιγράφασα, ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν και πρὸς αὐτοὺς τοὺς κρατοῦντας Ἀγγλοῦς ἐνεποίησε. Δημοσύμβουλος δὲ τῆς παιδείας ἀναδειχθείς, και ἀντιπρόσωπος εἰς τὴν Ἴονιον βουλὴν ἐκλεχθείς λαοκλήτως, ἀκράδαντον τὴν Ἕλληνικὴν σου πεποίθησιν ἐδειξε, και ὑπὲρ Ἑλλάδος λόγον ἐντῆ βουλῇ διὰ τὰς πλεκτάνης τοῦ ἀρμοστοῦ Οὐάρδου κατὰ τὰ Παρκερικὰ ἐποίησω, και τὰ αἰτήματα τῆς μεταβρυθμίσεως τοῦ Ἴονίου συντάγματος ὑπεστήριξας. Πόσον δὲ τότε τὸ σχολεῖον τῶν κορασίων ὑπὸ τῆς ἐπιμελείας σου ἐβελτιώθη και ἐνισχύθη, ἃς μαρτυρήσῃ τὰ κοράσια ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐβραβεύθησαν ὑπὸ σοῦ κατὰ τὰς ἐξετάσεις των. Πόσον δὲ και αὐτὴ ἡ βιβλιοθήκη τοῦ

Λυκίου ἐπλουτίσθη, τὰ ἀφιερωθέντα ἐκλεκτὰ βιβλία σου δηλοῦσι τὸ ἀξιώπιστον. Ἄλλ' ὁπόσον πρόθυμος καὶ δραστήριος ἐδείχθη: πέμψιν, ὅτε ὡς ἔφορος τοῦ Γυμνασίου καὶ Σχολείου παρεურίσκεσο εἰς τὰς ἐξετάσεις, προτρέπων καὶ ἐμψυχόνων ἐξετάζοντας καὶ ἐξεταζόμενος, ἀφιλοπρόσωπος κριτὴς καὶ ἑλληνοδίκης τοῦ διανοητικοῦ ἐκείνου ἀγωνίσματος, στεφανώσας καὶ βραβεύσας τὴν ἀγωνισθεῖσαν νεολαίαν τοῦ τόπου σου, ὅτε καὶ τὰς εὐχαριστήσεις σου πρὸς Γυμνασιάρχην καὶ καθηγητὰς διὰ τὸν ζήλον των μὲ τὸν ἀπλοῦν λόγον σου ἐξέφρασας.

Τοιαῦται αἱ πράξεις τοῦ βίου σου, τισάνται αἱ ἀγαθοεργίαι σου. Διὰ ταῦτα, ὦ Ἰατρὲ Δημήτριε Πελεκάση, ἀγαθὲ πατριώτα, σοφὲ λάτρει τῆς ἐπιστήμης, φίλε εὐεργετικέ, ὠραῖον διαβατήριον ἐγράφη περὶ σοῦ ἐν τῇ γῆ, ἵνα μεταβάς εἰς οὐρανοῦς περιουκλώσης τὸν θρόνον τοῦ πλαστοουργοῦ τῶν ὄλων. Ἀνάβα φαιδρὸς αὐτὴν τὴν οὐρανίαν ἀψίδα τοῦ Δημιουργοῦ τῶν ὄλων. Ἐκεῖ ἐπάνω εὐμενῶς θὰ σὲ ὑποδεχθῶσιν οἱ κατοικοῦντες τὰς τῶν μακαρίων σκηνάς, συναπιστήμονες καὶ ὅμοιοί σου εὐεργέται καὶ φιλόανθρωποι. Καὶ παρὰ μὲν τοῦ δεσπότη σου θέλει ἀκούσῃς:—εὐ δούλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ, ἐπὶ ὀλίγα εἰς πιστὸς ἐπὶ πολλῶν, αὐ καταστήσω, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. Ἡ δὲ πατρίς σου Ζάκυνθος, στολιζοῦσα τὸ διάδημα τῆς δόξης της μὲ τὸν ἀδάμαντα τὸν λαμπρὸν τῆς παιδείας σου, ἀγαθοεργίας καὶ εὐεργετημάτων, φωνάζει κυκλοῦσα ἤδη τὸ λείψανόν σου.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη—Αἰωνία σου ἡ μνήμη—Αἰωνία σου ἡ μνήμη.

Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Εὐαγγελικὸν Κήρυκα.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἤρξατο ἡ ἐκδοσις ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ συγγραμματος, ἐπιγραφομένου «*Orthodox catholic Review*», ἥτις ἀρθόδοξος καθολικὴ ἀναγκαπὴ,» καὶ συντασσομένου ὑπὸ τοῦ διδάκτορος κυρίου Ὄβερβεκκίου (*Overbeck*) (1). Σκοπὸς τοῦ περιοδικοῦ τούτου εἶναι νὰ υποθάψῃ καὶ προαγάγῃ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ ἀναφανείσαν ἐσχάτως σπουδὴν πρὸς ἑνώσειν μετὰ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἐκδότης εἶναι Γερ-

(1) London, Trubner.

μανὸς, θεολόγος δόκιμος, ὅστις διὰ τῶν ἐμβριθῶν αὐτοῦ μελετῶν κατήντησεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ χριστιανισμὸς παρεμorfώθη ὑπὸ τοῦ προτεσταντισμοῦ τόσοῦτον, ὅσον καὶ ὑπὸ τοῦ παπισμοῦ, τὴν δὲ ἀληθῆ διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ τίς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὰς ιδέας αὐτοῦ ταύτας ἐδημοσίευσεν καὶ δι' ἰδιαιτέρου συγγραμματος φέροντος ἐπιγραφὴν «Ὁ ὀρθόδοξος καθολικισμὸς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν παπισμὸν καὶ τὸν ἠησουϊτισμὸν, καὶ πρὸς τὸν προτεσταντισμὸν.» (*Die orthodoxe katholische Anschauung im Gegensatz zum Papsthum und Jesuitismus, sowie zum Protestantismus. Halle a S. 1865*), ἐν ᾧ μεγάλην ἀναπτύσσει πολυμαθεῖαν, καὶ ἰδίως γινώσιν ἀκριβῆ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος περιοδικὸν μεγάλως θέλει συντελεῖσει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φιλορθόδοξων τάσεων τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς.

Ἐκ πηγῆς ἀξιοπίστου μανθάνομεν ὅτι μέγα τι παρασκευάζεται ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἀπὸ τεσσάρων περίπου μηνῶν περιφέρεται ἔγγραφο πρὸς τὴν ἀγιωτάτην Σύνοδον τῆς Ῥωσίας, ἐν ᾧ οἱ ὑπογεγραμμένοι παρακαλοῦσι τὸ σεβαστὸν ἐκεῖνο συνέδριον νὰ παραδεχθῇ αὐτοῦς εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διακηρῦσσοντες δὲ ὅτι οὐχὶ μόνον ὁμολογοῦσι τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως δόγματα χωρὶς τῶν τῆς βωμαικῆς ἢ τῆς τῶν Διαμαρτυρομένων ἐκκλησίας προσηκῶν ἢ μεταβολῶν, ἀλλὰ καὶ ἀποδέχονται τοὺς κανόνας τῶν ἐπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων, αἰτοῦνται τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὀρθοδόξου δυτικῆς ἐκκλησίας τσαύτης, ὅποια ὑπῆρξε πρὸ τοῦ ἀτυχοῦς σχίσματος, τοῦ γενόμενου τε καὶ ἐξαπλωθέντος παρ' αὐτῶν τῶν παπῶν διότι θεωροῦντες εἰλικρινῶς τὴν ἐνεστῶσαν παπικὴν ἐκκλησίαν ὡς σχισματικὴν καὶ αἰρετικὴν, νομίζουσι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀσχοληθῶσιν εἰς ἄλλο, ἢ εἰς τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῆς δι' ἐκκλησίας ὀρθοδόξου, διατελούσης ἐν κοινωνίᾳ πρὸς τὴν ἀγίαν ἐκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς, τὴν ἀληθῶς ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν. Δοξάζουσι δὲ προσέτι ὅτι τὰ προνόμια, τὰ παραχωρηθέντα ἄλλοτε ὑπὸ τῶν Συνόδων εἰς τὸν Ῥώμη, ἐπίσκοπον, ὅτι α

ἀπλῶς τιμητικά καὶ ἐκ πηγῆς ἐκκλησιαστικῆς, δὲν πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωνται αὐτῷ τοῦ λοιποῦ διότι ὁ ἐπίσκοπος οὗτος ἐχωρίσθη ἀπὸ τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀληθοῦς πίστεως. Κατὰ μείζονα δὲ λόγον ὡς σχισματικὴ κατάχρησις θεωρητέα ἢ ὑπεροχὴ, ἣν θέλει νὰ ἀποδώσῃ ἐκυτῷ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ἐπὶ πάσης τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπειδὴ οὐδέν τι ἀντίκειται κατὰ τοὺς νόμους τῆς Ἀγίας εἰς τὴν οὐστασὶν τοιαύτης ἐκκλησίας, ἐλπίζομεν ὅτι θέλομεν ἰδεῖ αὐτὴν γεννωμένην, ἀναπτυσσομένην, ἀξιοκρομένην καὶ ἐρμυῶσαν τὴν βωμαϊκὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ πάντων τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων χριστιανῶν, οἵτινες μετὰ πόθου ἐπιζητοῦσι τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν, ἐκλιποῦσαν ἐν τῇ Δύσει ἕνεκα τῶν πολυαριθμῶν νεωτερισμῶν.

(Ἐκ τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως.)

ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ.

Γιατί κρύβεις ταῖς ἀχτίδες
Ἥλιε κ' εἶσαι ἐντροπαλός;
Καὶ γιὰ σέ τῆ γαλανῆ του
Ὄψι χάνει ὁ Οὐρανός;

Μήπως ἶδες τὰ λαμπρά της
Καὶ χρυσόξανθα μαλλιά;
Μήπως ἶδες τὴ ματιά της
Νὰ βίχθῃ ἴσα σαϊτιά;

Ἢ τὴν ἶδες νὰ γελάσῃ
Κ' ἐπληρώθηκες εὐθύς,
Καὶ μαζώνοντας τσ' ἀχτίδες
Τώρα τὴν παρακαλεῖ;

Ἄν ἐθάμπωσι κ' ἐσένα
Ἥλιε 'πού 'σαι ἔτσι λαμπρός,
Τί νὰ πῶ ἐγὼ 'πού εἶμαι
Σάρκα, ἄνθρωπος, θνητός!

ΑΔΗΜΟΝΙΑ.

Ἄ! γιατί με μία ματιά σου
Τὴν καρδιά νὰ μου πληγώσῃς;
Τὴν ζωὴ νὰ μου σκλαβώσῃς
Νὰ μὴν βρίσκω ἀναπαῦμό!

Κι' ἂν τὰ 'μάτια ἄλλο κλείσω
Μὲ τὸ δάκρυ νὰ κοιμοῦμαι
Καὶ νὰ μὴν παρηγοροῦμαι
Μον' στὸν ὕπνο ὅταν σέ ἰδῶ!

Καὶ τὰ χέρια κρύα ν' ἀπλόνω
Στ' ὄνειρο πῶς θὰ σέ πιάσω,
'Γκαρδιακά νὰ σ' ἀγκαλιάσω
Νὰ σοῦ παραπονεθῶ.

Μὰ ὦμέ!... εὐθύς 'ξυπνάω
Εἰς τὸ στρώμα ἀπατημένος!
Καὶ τὸν πόνο δακρυσομένο;
Εἰς τὸν Πλάστη μου ἐξηγῶ.

Ἀριστείδης Καφόκεφαλος.

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Διανοητική διὰ τῆς ἀμίλλης ἀνάπτυξις, καὶ ἐντεῦθεν ἀναζω-
πύρωσις τῶν αἰσθημάτων, ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου Συγγράμ-
ματος. Ἐνεκα τούτου προσκαλοῦνται ὅσοι τῶν ἡμετέρων φιλο-
μούσων συνδρομητῶν θέλουσι ἵνα, μεταφράζοντες ἢ συγγράφον-
τες, κοσμῶσι τὰς ἡμετέρας σελίδας, αἵτινες εἰς αὐτοὺς μόνον εἶ-
ναι ἀνοικταί.

ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἡ προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι ὄρος ἀνυπερέβλητος·
γίνεται δὲ μετὰ τῆς παραλαβῆς τοῦ πρώτου φυλλαδίου καὶ
προσδιορίζεται ὡς ἑπεται.

Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς νήσου ταύτης ἀνὰ Τριμηνίαν Πένια 12

» » ἐκτὸς » » » » » 15

Ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν.

Εἰδοποιήσεις.

Μὴ φειδόμενοι πάσης ὑλικῆς θυσίας, ἐκδίδομεν καὶ ἡμίφυλ-
λον. Οἱ κύριοι συνδρομηταὶ ἐν τῇ ἀγχινοῖα τῶν καλῶς γνωρίζουσιν
ὅτι ἄνευ χρημάτων οὐδὲ βῆμα δυνάμεθα νὰ προβῶμεν. Οἱ ἀμε-
λοῦντες ὅθεν τῶν χρεῶν τῶν ἀ· ἐκπληρώσωσιν αὐτὰ, ἀντα-
ποκρινόμενοι εἰς ὅ,τι καὶ ἡμεῖς ἀπέναντι τῶν συνδρομητῶν μας
πράττομεν.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐλευθέροι ἀνὰ χεῖρας ἀγγελίας πρὸς
ἐκδοσὶν τοῦ προαναγγελλέντου ὡς δράματος «ὁ Μάρκος Ρό-
τσαρης» νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς, ἐπειδὴ εὐρίσκειται ἔδη
ὑπὸ τὰ πιεστήρια.

Γ. Σ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙ

—Τὸ *Φρικτὸν Λάθος*, δράμα τραγικὸν εἰς τέσσαρας Πρά-
ξεις ὑπὸ Χ. Σ. Ρουσιάνου. Δραχ. 1.

—Ὁ *Λιεβμάν*, ἢ τὰ ὀλίθρια ἀποτελέσματα τῆς Ζηλοτυ-
πίας, Μυθιστόρημα τοῦ Κ. Δ. Ἀρνῶ, μεταφράσις ἐκ τοῦ Ἰτα-
λικοῦ ὑπὸ Γ. Κ. Σφήκx. Δραχ. 1, 50.